

[Justitsministeren]

kalkulations- og hjemmelsgrundlag, der hidtil har været gældende for opkrævning af gebyrer på en række områder bl.a. inden for Justitsministeriets område.

Lovforslaget fremsættes på baggrund heraf.

I lovforslaget fastholdes størrelsen af de takster, der hidtil har været fastsat administrativt.

Forslaget omfatter ud over betaling i medfør af færdselsloven og pasloven bl.a. betaling for udfærdigelse af navnebevis og for tilladelser til dyreforsøg.

Som noget nyt fastsættes det, at der ikke skal betales for udfærdigelse af navnebevis til nyfødte eller nyadopterede, hvis der indgives ansøgning inden seks måneder efter fødslen eller adoptionen. Denne lempelse vil være gældende for fremtiden.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige og hurtige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Tredje behandling af lovforslag nr. L 18:

Forslag til lov om æg og ægprodukter.

Af landbrugsministeren (Tørnæs).

(Fremsat 2/10 91. Første behandling 10/10 91. Betænkning 27/11 91. Anden behandling 3/12 91. Tillægsbetænkning 21/4 92).

Der var stillet 3 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 113 stemmer.

Første næstformand (Torben Lund):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 78:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for yderligere flygtningebestillinger i 1992.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 18/3 92. Første behandling 24/3 92. Betænkning 9/4 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Peder Sass (S):**

Det er nu cirka en måned siden, vi her i Folketinget vedtog lovforslag nr. L 211, og som konsekvens af denne vedtagelse er det jo en helt normal procedure, at sagen også får en politisk behandling i Finansudvalget.

Socialministeren erkendte da også ved førstebehandlingen sin pligt til at sørge for, at der er bevillingsmæssig dækning for det, der er vedtaget i Folketinget. Jeg tillader mig at citere fra Folketingets forhandlinger den 24. marts 1992, spalte 8239, hvor socialministeren udtalte følgende:

»Jeg har som minister pligt til at sørge for, at der er bevillingsmæssig dækning for det, der vedtages i Folketinget. Hertil kommer naturligvis, at jeg som minister har ansvar for at give Folketinget mulighed for at bringe de bevillingsmæssige sager i orden.«

Regeringen må være forpligtet til at efterleve vedtagne love. Det kan derfor undre os, at regeringspartierne har meddelt, at de hverken vil stemme for eller imod dette beslutningsforslag. Jeg må derfor spørge Venstre og Konservative: Betyder det, at de undlader at stemme, at de er uenige i aktstykkets indhold i forhold til lovens konsekvenser?

[Peder Sass]

Vil regeringen selv, ministrene, undlade at stemme, eller stemmer de for at give opbakning til socialministeren?

Ebba Strange (SF):

Jeg vil godt deltage i koret. Selv om det ikke er mig, der er ordfører på sagen, undrede det mig, da jeg læste betænkningen, at Venstre og Konservative ikke ville stemme hverken for eller imod forslaget. Det, der bliver interessant ved afstemningen, er jo så, om regeringen vil stemme imod forslaget.

Det bliver den efter min opfattelse nødt til, og så kan vi jo få en interessant afstemning, hvor regeringen stemmer imod forslaget, mens regeringspartierne undlader at stemme, for jeg kan ikke forestille mig, at en regering kan stemme imod sit eget aktstykke. Hvis det skulle ske, er vi igen i en af de helt uacceptable parlamentariske situationer, som vi har set nogle stykker af herinde i den sidste tid.

Kim Behnke (FP):

I lyset af hvordan førstebehandlingen af dette beslutningsforslag forløb, skal jeg ikke melde mig i koret af dem, der brokker sig over den flotte betænkningstilkendegivelse fra Venstre og De Konservative, men tværtimod rose partierne for, at de så klart og utvetydigt har tilkendegivet, at de fastholder modstanden imod den særlovgivning, der blev vedtaget tidligere på året ved den såkaldte palæstinensersærlov, som partierne dengang stemte imod.

Fra Fremskridtspartiets side ønskede vi at få debatten om aktstykket vedrørende bevillingerne til disse palæstinensere flyttet ned i folketingsalen, frem for at der i løbet af få minutter i Finansudvalget blev givet den pågældende bevilling. Netop betækningsbidraget fra De Konservative og Venstre vidner om, at der fra tid til anden kan være behov for at få aktstykker til debat i folketingsalen, hvor man – om man så må sige – i fuld offentlighed kan få tingene diskuteret grundigt igennem.

Vi fastholder selvfølgelig beslutningsforslaget. Vi mener, socialministeren skal trække sit aktstykke nr. 133 tilbage, og vi mener, at man simpelt hen fra regeringens side skal modsætte sig at udbetale pengene til disse palæstinensere. Når et flertal i Folketinget er så komplet uansvarligt, at man laver en sådan særlovgivning, må det også være dette flertals opgave at

finde de nødvendige midler frem for, som tilfældet er her, bare at lade sorteper gå videre til regeringen, som så skal ud og trække pengene op af lommen på de i forvejen skatteplagede danskere.

Hvis flertallet bag palæstinensersærlovgivningen havde politisk mod, stemte man ikke bare sådan en lovgivning igennem i Folketinget, men så stillede man også med konkrete finansieringsforslag, så befolkningen – hr. og fru Jensen ude i det danske land, som skal betale regningen – kunne se helt konkret, hvordan de tre nævnte partier agter at finde pengene til denne flygtningesærlovgivning.

Ikke desto mindre håber vi selvfølgelig, at Venstre og De Konservative ikke bare vil mande sig op til at undlade at stemme for forslaget, men at de vil følge den indstilling, partierne havde ved behandlingen af palæstinensersærlovgivningen, og i konsekvens af den stemme for dette beslutningsforslag. Det skal være vores anbefaling.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Hr. Kim Behnke er ved at foretage en nyskabelse i dansk politik, og jeg vil gerne spørge hr. Kim Behnke, om det er Fremskridtspartiets holdning, at en regering simpelt hen skal lade være med at administrere alle de love, den er uenig i, men som er vedtaget af Folketinget. Er det den måde, man nu skal til at administrere på, for det er rent faktisk det, hr. Kim Behnke siger.

Hr. Kim Behnke siger, at et flertal har vedtaget en helt urimelig lov, og derfor skal regeringen bare lade være at gøre noget som helst og lade være med at administrere den. Jeg vil godt spørge hr. Kim Behnke, om det gælder alle de love, som regeringen synes er urimeligt vedtaget af Folketinget, således at vi altså skal have to regeringer i Danmark, hvis Folketingets arbejde skal udmøntes i praktiske beslutninger.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Mit svar til hr. Duetoft kommer sikkert ikke som nogen overraskelse for hverken hr. Duetoft eller andre. I forbindelse med vedtagelsen af palæstinensersærloven forsøgte Fremskridtspartiet gennem en underskriftsindsam-

[Kim Behnke]

ling i Folketinget at få loven sendt ud til en folkeafstemning, fordi vi er af den opfattelse, at særloven er i direkte modstrid med den holdning, flertallet i befolkningen har. Derfor ønskede vi den lagt ud til en folkeafstemning, men da dokumenterne blev samlet sammen og tidsfristen oprandt, var der kun 12 underskrifter, nemlig fra de 12 medlemmer af Fremskridtspartiet. Man ønskede altså ikke at lade befolkningen få lov til at markere sine synspunkter.

For Fremskridtspartiet er der ingen som helst problemer: Når Folketinget vedtager en lov, som er moralsk og på anden vis forkastelig, er det vores opfattelse, at man ikke nødvendigvis skal overholde den, det er det faktiske. Vi har på mange andre områder igennem de senere år haft tilsvarende situationer. Folketinget må repræsentere den holdning, der er i befolkningen, ellers er det ikke længere folkets ting.

Vi fik ikke de nødvendige underskrifter, så vi fik ikke loven lagt ud til folkeafstemning, og derefter må det næstbedste være, at de partier herinde, som mener, man skal have denne palæstinensersærlov, så også er parat til selvstændigt at præstere pengene frem for at lade sorteper gå videre til regeringen.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

For god ordens skyld skal jeg sige, at CD jo også stemte imod den omtalte lov, men vi er af den opfattelse, at når et flertal i Folketinget har vedtaget en lov, skal regeringen og statsystemet administrere den.

Men jeg vil gå hjem og tænke meget på hr. Kim Behnkes sidste bemærkninger, og næste gang jeg kører 160 km/t på en motorvej, vil jeg sige, at jeg stemte imod eller undlod at stemme til en fartgrænselov i går, for jeg synes, den er urimelig og ude af trit med folkets holdning, så derfor kan betjenten godt lukke sin notesbog sammen og lade være med at notere mig. Så kan jeg jo se, hvad jeg får ud af det. Og når jeg så alligevel kommer til at betale bøden, vil jeg gå til hr. Kim Behnke og spørge: Hvad gør jeg så?

Elisabeth Arnold (RV):

Man kan ikke forvente, at Fremskridtspartiet fremsætter fornuftige og parlamentariske

forslag, og derfor er det ikke særlig overraskende, at Fremskridtspartiet har fremsat dette beslutningsforslag. Det er vi så vant til, det er der ikke noget mærkeligt i.

Men når man læser betækningsbidraget fra de to regeringspartier, må jeg nok sige, at man bliver forbløffet i middelsvår grad. Betækningsbidraget fra regeringspartierne er udtryk for umodenhed, det er udtryk for forkælelse, det er demonstrativt, og det røber manglende respekt for den parlamentariske proces.

Vil det virkelig sige, at socialministeren ikke vil sørge for, at der er bevillinger til love, der er vedtaget af Folketinget? Betyder det virkelig det? Betyder det, at man ikke vil sørge for, at der er bevillinger til de love, som Folketinget vedtager med et stort eller lille flertal, men et flertal, som er på mindst de nødvendige 90 mandater?

Jeg kan anbefale fru socialministeren at spørge, hvordan undervisningsministeren gør, når han skal have bevillinger til Statens Uddannelsesstøtte, som er vedtaget af et flertal uden om regeringen her i Folketinget.

Jeg vil også bede socialministeren om at rådføre sig med skatteministeren. Når han skal have bevillinger, eller når han skal bruge provenuet fra CO₂-afgiften, som er vedtaget af et flertal i Folketinget, har skatteministeren overhovedet ingen skrupler ved at tage konsekvenserne af, at der er et flertal i Folketinget uden om regeringen, der har vedtaget noget.

Jeg vil gerne bede socialministeren om at gå på talerstolen og svare på, hvad socialministeren agter at gøre med de bevillinger.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg vil gerne benytte lejligheden til endnu en gang at slå fast, at når jeg har ansøgt Finansudvalget om yderligere bevilling til Dansk Flygtningehjælp, så skyldes det, at et flertal uden om regeringen har vedtaget særloven om opholdstilladelse til palæstinensere fra Libanon.

Særloven forpligter mig til at skaffe den bevillingmæssige hjemmel til at gennemføre det integrationsarbejde, som særloven giver den omfattede persongruppe krav på. Aktstykket, som jeg har lagt frem, er en ansøgning herom, og det giver nogle økonomiske muligheder for integrationen.

Jeg har med andre ord anset det for rigtigst at sørge for, at de bevilgede beløb forhøjes sva-

[Socialministeren]

rende til den forøgede tilgang til Dansk Flygtningehjælp som følge af loven, men dermed er ikke sagt, at jeg kan tilslutte mig særloven og de økonomiske følger, som den medfører. Jeg har derimod stået ved mit ansvar som socialminister og givet Folketinget mulighed for at bringe de bevillingsmæssige forhold i orden. Folketinget ville jo ikke være tjent med, at jeg som socialminister valgte at ignorere de bevillingsmæssige konsekvenser af Folketingets lovgivning, selv om regeringen er imod denne lovgivning. Derfor har Folketinget nu fået forelagt de bevillingsmæssige konsekvenser.

Jeg kan oplyse, at regeringen også agter at undlade at stemme.

Peder Sass (S):

Skal jeg forstå ministerens bemærkning sådan, at ministeren har samme opfattelse som den, Fremskridtspartiet netop gav udtryk for: at man ikke skal følge Folketingets vedtagelser? Det, at man undlader at stemme, kan jo forstås sådan, at man indirekte stemmer imod den bevilling, der skal til som konsekvens af den lov, Folketinget har vedtaget. Derfor er det, som jeg sagde før, uforståeligt, at ministeren fastholder, at også regeringens medlemmer vil stemme imod.

Ebba Strange (SF):

Er der da overhovedet ingen grænser for denne regerings manglende parlamentariske respekt? Socialministeren går til Finansudvalget med et aktstykke til opfølgning af en lov, der er vedtaget af et flertal i dette Folketing, og nu meddeler hun os, at hun ikke står bag sit eget aktstykke, og at hele regeringen vil undlade at stemme til et forslag om at trække aktstykket tilbage. Hvor langt skal vi ud, før grænsen for antiparlamentarisk optræden overskrides i dette hus?

Marianne Jelved (RV):

Jeg må tilkendegive, at jeg fuldkommen deler fru Ebba Stranges synspunkter.

Man må stille sig det spørgsmål, om dette aktstykke overhovedet er nødvendigt, når det kommer til stykket. Man kunne jo spørge justitsministeren, hvor mange opholdstilladelser der er givet efter § 9, stk. 2, nr. 2, i 1991, og om der løbende har været indleveret aktstykker om de humanitære opholdstilladelser i 1991

for at få dækning for forventet overskridelse af den bevilling, der er på det område. I virkeligheden er der jo ingen i dette Folketing, der er i stand til at sige, hvad forbruget på denne konto vil være, når 1992 er slut. Derfor er dette her en skinmanøvre, det er en tom demonstration af regeringen, når det kommer til stykket.

Jeg blev af finansministeren bedt om at forholde mig til, om vi ville have et aktstykke frem eller ej. Jeg synes, det er fair at lægge et aktstykke frem, men så forventer man også en fair behandling af regeringen omkring sagen. Det, vi oplever nu, er i virkeligheden helt utroligt.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Folketinget fik for et øjeblik siden fra socialministeren en parlamentarisk vejledende udtalelse, og en sådan parlamentarisk vejledende udtalelse fra et medlem af regeringen bør øvrige medlemmer af Tinget selvfølgelig sige tak for, også selv om man er – og det er jeg i hvert fald – i den situation, at man har meget, meget vanskeligt ved at forstå socialministerens vejledende parlamentariske udtalelser. Det kunne måske være min fejl og ikke ministerens, men sådan tror jeg nu ikke det forholder sig.

Jeg har hæftet mig ved, at ministerens eget parti i betænkningen bl.a. har anført, at Folketinget ikke ville være tjent med, at socialministeren valgte at ignorere de bevillingsmæssige konsekvenser af Folketingets lovgivning. Man kan jo dernæst spørge, om Folketinget kan være tjent med at have en socialminister, der udtaler sig over for Tinget, som tilfældet var for et øjeblik siden. Når der er tale om, at man ikke skal ignorere de bevillingsmæssige konsekvenser af Folketingets lovgivning, så vil jeg mene, at socialministeren burde stemme i nøje overensstemmelse med Tingets flertal.

Jeg ser jo, at statsministeren i disse dage er optaget af så meget andet, og det er vel forståeligt, men kan jeg gå ud fra, at socialministeren i sin parlamentariske vejledning af Folketinget har udtalt sig i nøje overensstemmelse med regeringschefen? Det vil jeg meget gerne have et klart svar på, for den måde, hvorpå socialministeren har udtalt sig, må give anledning til megen undren her i Tinget, også på baggrund af den manglende samklang mellem betænkningen og det, som ministeren har udtalt her.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal sige tak til socialministeren for ministerens svar, men undre mig vil jeg i hvert fald have lov til.

Det er klart, at man må respektere, at der i politiske partier kan være mennesker, der har en anden mening end de fleste. Derfor respekterer jeg selvfølgelig, at Venstres og De Konservatives folketingsgrupper synes, de skal følge Fremskridtspartiet, men jeg har meget lidt forståelse for og vil godt udtrykke meget stor undren over, at regeringens medlemmer kan undlade at stemme for et aktstykke, som regeringen selv har sat på dagsordenen i Finansudvalget.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren: Hvilke aktstykker, som fremover kommer fra regeringen, skal vi regne med at regeringen siden hen vil stemme for, og hvilke aktstykker vil regeringsmedlemmernes folketingsgrupper stemme for?

Vi har brug for på en eller anden måde at finde ud af, om spillereglerne her i Folketinget er ændret fra dette øjeblik.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Når Folketinget formentlig om lidt har forkastet Fremskridtspartiets beslutningsforslag, ligger aktstykket stadig til behandling i Folketingets Finansudvalg. Efter socialministerens indlæg her er vi bragt i den helt usædvanlige situation – jeg tror ikke, der findes noget fortillfælde – at Finansudvalget skal behandle et aktstykke fra regeringen, om hvilket vi ved, at regeringen ikke vil stemme for det.

Jeg tror, at jeg uden at have rådført mig med alle Finansudvalgets medlemmer kan fastslå, at hvis det bliver forløbet, så bliver aktstykket ikke ekspederet af Finansudvalget. Finansudvalget vil ikke ekspedere et aktstykke fra en regering, som ikke selv står bag sit aktstykke. Derfor skal jeg anmode statsministeren om nu at klargøre, om det virkelig er situationen.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Kan det virkelig passe, at statsministeren ikke har en mening om denne sag?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg kunne forstå, at formanden for Finansudvalget, hr. Bilgrav-Nielsen, udtalte sig på vegne af et flertal i udvalget, som ikke ønskede at ekspedere sagen. Det skal kun få sympati fra vores side, fordi formålet med dette beslutningsforslag jo netop var at få trukket aktstykket tilbage. Konsekvensen vil være, at den pågældende bevilling ikke finder sted, og det kan vi kun fra Fremskridtspartiets side erklære os meget tilfredse med.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Jeg ser, hvad den høje formand ikke hæftede sig ved, at statsministeren har bedt om ordet, og derfor vil jeg finde det rigtigt at fratage ordet – i hvert fald i denne omgang, det kan være, det bliver nødvendigt senere.

Første næstformand (Torben Lund):

Tak til hr. Risgaard Knudsen.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg først takke hr. Risgaard Knudsen for denne udsøgte elskværdighed, som jeg gerne så danne vane.

Jeg svarede ikke umiddelbart på hr. Bilgrav-Nielsen's interessante spørgsmål, fordi jeg sad og tænkte, for det var ... (*Munterhed*). Jo, jo, og det kan jeg anbefale alle at forsøge. Det gjorde jeg, fordi det er et kolossalt spændende spørgsmål, hr. Bilgrav-Nielsen rejser.

Hr. Bilgrav-Nielsen rejser spørgsmålet om konsekvenserne, dersom Finansudvalget måtte – og jeg sætter en streg under måtte – og det er jo noget helt andet end et gultæppe (*Munterhed*) – dersom Finansudvalget måtte beslutte ikke at ekspedere aktstykket i vrede og med de argumenter, man har. Hvilken situation er vi så i? Så er vi vel i den situation, at Folketinget nødvendigvis må ophæve loven. Den er jo helt gal, hvis hr. Bilgrav-Nielsen fører den linje ud i livet. Det gør han selvfølgelig heller ikke; han kommer nemlig også til at tænke.

Dernæst må jeg sige, at der er fortillfælde, hvor regeringspartier ikke har stemt for aktstykker i Finansudvalget, som ministre har sendt over. Det er ret sjældent, at det forekommer. Jeg kan heller ikke anbefale, at det bliver

[Statsministeren]

sædvanlig praksis, det ville være vældig besværligt.

Dette er en ganske usædvanlig sag. Det er den, fordi de to regeringspartier har haft den opfattelse – og den synes jeg man må respektere; man kan være uenig, men man må respektere den – og regeringen har samme opfattelse, at der med den pågældende lov er tale om et særdeles vidtgående indgreb i det system, som Folketinget ellers har opbygget i den nuværende udlændingelov. Det tør siges, at vi har haft debat og strid om det, og vi ser forskelligt på det, men det er altså regeringens opfattelse.

Ikke desto mindre har regeringen ved socialministeren fuldstændig korrekt tilkendegivet, at når en sådan lov er vedtaget, ser vi det som vores parlamentariske forpligtelse at drage omsorg for, at den bevillingsmæssige side af sagen kan blive bragt i orden, og det er sket gennem fremsendelsen af aktstykket til Finansudvalget. Vi har haft den naive tro, at man måtte kunne gå ud fra, at de medlemmer, som her i salen har stemt for loven, via de samme partigrupper repræsenterer i Finansudvalget uden videre ville støtte aktstykket. Det tror jeg for resten også vil ske, når vi kommer til det i næste omgang, ellers mener jeg, der er forfærdelig uorden i det hele.

Socialministeren har som regeringen følt at have et ansvar for at give Folketinget mulighed for at bringe den bevillingsmæssige side i orden. Folketinget ville ikke være tjent med, som det hedder i betænkningen, at socialministeren valgte at ignorere de bevillingsmæssige konsekvenser af Folketingets lovgivning. Det har vi heller ikke gjort, men vi undlader at stemme om et øjeblik, og det synes jeg er helt logisk, for flertallet må da bære sit ansvar.

Dette her er jo en langt, langt blidere situation end f.eks. den, som nu og da har foreligget, når partier – endog store partier – på trods af at de har stemt for utallige poster i forbindelse med lovgivning, som er indholdt i finansloven, desuagtet til sidst stemmer imod finansloven, altså ønsker at få finansloven stemt ned. Sikke noget! Det er en anden historie. Dette er en langt mildere, blid og elskværdig optræden fra regeringspartierne side.

Vi tilkendegiver en vis konsekvens i vores holdning:

Vi har stemt imod loven, og derfor synes vi, det vil være korrekt, at vi også stille og roligt

undlader at stemme for det bevillingsmæssige. Men vi foretager os intet aktivt for at hindre, at det bevillingsmæssige bliver bragt i orden, flertallet skal være hjertelig velkomment til at bringe det bevillingsmæssige i orden i overensstemmelse med den lovgivning, et flertal her i salen har vedtaget.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Statsministeren sluttede sit indlæg med at drage en parallel til den situation, at et parti skulle stemme imod finansloven, selv om det har fået vedtaget nogle ændringsforslag. Jeg betragter det stadig som en ejendommelig udlægning af parlamentarismens fundament af en person, der har været statsminister i nu snart 10 år. Den regering, som til enhver tid sidder på taburetterne, har pligt til at administrere den lovgivning, som et flertal i dette Ting vedtager, uanset hvor stort eller lille dette flertal måtte være, og uanset om regeringspartierne er med i dette flertal eller ej. Sådan er det, og derfor er det en uhørt og uholdbar situation, hvis regeringen opretholder sit standpunkt.

Så sagde statsministeren – og det var det, der fik mig til at reagere omgående – at hvis man ikke støttede bevillingen i Finansudvalget, måtte loven ophæves. Hvad i alverden er dog det for noget? Allerede da socialministeren fremlagde sit aktstykke, stillede jeg spørgsmålet: Hvordan kan regeringen på nuværende tidspunkt vide, hvor mange sager der vil blive overført til Dansk Flygtningehjælp i løbet af 1992? Hvor mange personer vil få humanitær opholdstilladelse, og hvor mange vil få asyl? Det ved regeringen ikke, og derfor ved den heller ikke, om det lige præcis er det beløb, den har brug for for at opfylde sine forpligtelser.

Vi støttede aktstykket, fordi vi gik ud fra, at der måtte være nogle beregninger, som Socialministeriet havde gået grundigt igennem. Men logikken holder ikke, statsminister! Loven er vedtaget, den vil stadig være i kraft, og regeringen har det administrative ansvar.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Ja, men vi skal også nok bringe orden i sagerne, og jeg kan tilkendegive allerede nu, at regeringspartierne agter at gøre det ved at stemme for finansloven til december.

[Statsministeren]

Men så må jeg spørge fru Ebba Strange: Hvor står det i vore regler, at en regering eller ét eller flere regeringspartiers menige medlemmer i salen eller Finansudvalget er forpligtet til at stemme for aktstykker eller andet, som regeringen har anset det for rigtigt at forelægge i Folketinget? Det har regeringen pligt til, og det har vi også gjort med aktstykket i denne sag. Det har socialministeren udtrykkelig draget omsorg for.

Det er altså ikke, fordi jeg er begejstret for det, men vi har jo slet ikke så sjældent oplevet her i salen, at regeringen har forelagt lovforslag, fordi den var forpligtet til at gøre det, f.eks. fordi der var vedtaget en dagsorden derom. Men regeringen og regeringspartierne stemte desuagtet imod lovforslaget, da det kom til afstemning. Jeg ser ikke gerne, at det bliver daglig praksis – det er ikke hensigtsmæssigt – men det er jo, hvad der kan ske, især når vi i en længere årrække har haft en mindretalsregering, der kan få et flertal imod sig, så jeg synes ikke, at dette her er så ekstraordinært. Lad os nu se at få det overstået. Det skal vi jo, siden et flertal her i Folketinget har vedtaget denne højt særprægede lov, men man kan ikke bebrejde regeringen noget i denne sammenhæng. Det kunne man derimod, hvis vi søgte at hindre, at det bevillingsmæssige blev bragt i orden, men det har regeringen ingen tanker om. Regeringen synes, at det er helt naturligt, at de, der har stemt for loven, også stemmer for bevillingen. Så er det på plads, og det kan jeg henstille til flertallet at gøre.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg tror, at statsministeren har bevæget sig ud på ganske tynd is, og hvis man gør det, kan selv gulvtæpper ikke hjælpe. Der er ikke noget, der kan hindre, at det går galt.

Når vi har vedtaget en lov her i Folketinget, har vi samtidig givet nogle mennesker et retskrav på nogle ydelser, og det er regeringen nødt til at leve op til. Hvis regeringen så skønner, at det er noget, der ikke kan afholdes inden for de eksisterende bevillinger, har regeringen et problem, for hvis den afholder udgifter, der går ud over bevillingsrammerne, kan vi komme efter den. Derfor er det også forståeligt, at regeringen fremlægger et aktstykke og forsøger at sikre sig, ved at et flertal i Finans-

udvalget tager et medansvar, for når vi engang kommer frem til tillægsbevillingsloven, er det samme flertal forpligtet til at holde hånden under regeringen i den pågældende sag. Det drejer sig altså om at sikre regeringen imod fremtidig kritik, og derfor er det helt uforståeligt, at regeringen ikke selv føler behov for at gardere sig imod kritik for at overskride bevillingerne.

Derfor er det også helt logisk, at regeringen er nødt til at stemme for det aktstykke, fordi det drejer sig om at sikre regeringen imod kritik af, at den har overskredet sin bevillingskompetence. Vi har ikke noget problem, vi kan godt leve med at stemme det aktstykke ned. Det betyder, at der er nogle ministre, der kommer i klemme, det betyder, at nogle ministre kan risikere at overskride deres bevillingskompetence, og det kan få konsekvenser, hvis regeringen vælger at gøre det. Det er regeringen, der har et problem lige nu, det er ikke os. Regeringen skal administrere denne lovgivning, og hvis ikke regeringen vil det, må den gå af.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg synes, at statsministeren tager overraskende let og nonchalant på denne sag. Når man accepterer, at et flertal uden om regeringen har vedtaget en lov her i Folketinget og vælger at blive siddende og administrere denne lovgivning, er det også regeringens videre forpligtelse at sikre sig, at den har den reelle baggrund, dvs. bevillinger, for at administrere lovgivningen. Derfor sender regeringen et aktstykke til Finansudvalget, og i dag får vi så at vide, at regeringen ikke vil stemme for det.

Og så må ethvert fornuftigt og ansvarsbevidst menneske i det bevigende udvalg spørge sig selv: Hvad er der galt med det aktstykke, siden regeringen ikke står bag det? Finansudvalget kan ikke fratage regeringen det ansvar, som ligger i et aktstykke. Hvis Folketingets Finansudvalg skulle vedtage et aktstykke, som regeringen ikke står bag, griber vi ind over for administrationen af lovgivningen og påtager os et ansvar, som vi hverken kan eller skal påtage os. Det er den situation, regeringen har bragt sig selv i, men det er jo også rigtigt, som hr. Jes Lunde har sagt, at hvis regeringen ikke ønsker aktstykket gennemført og ikke vil stemme for det, bliver det ikke gennemført, men regeringen skal stadig leve op til sit parlamenta-

[Bilgrav-Nielsen]

riske ansvar for at administrere den lovgivning, der er vedtaget i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Statsministeren sagde for et øjeblik siden, at regeringen nok skulle stemme for finansloven, og så havde man åbenbart efter statsministerens opfattelse opfyldt sine forpligtelser. Hvis det er rigtigt, at denne lov kan administreres i kraft af den gældende og den kommende finanslov, er der jo ikke noget problem, og det viser jo altså, at aktstykket måske er overflødig, som nogle har antydnet, og har andre formål end at skaffe de nødvendige bevillinger. Og derfor er mit første spørgsmål: Kan loven administreres, blot ved at vi følger den gældende og den kommende finanslov?

Det næste er statsministerens udtalelser om regeringens holdning i denne sag, som andre allerede har været inde på. En konsekvent holdning i en sag, hvor man ikke vil administrere en lov, er naturligvis at undlade at indstille loven til stadfæstelse. Det har regeringen gjort, og dermed har regeringen forpligtet sig til at administrere loven.

Jeg er klar over, at tidligere folketingsbeslutninger har pålagt regeringer at fremsætte lovforslag. Det har regeringerne også gjort, men man har vel til fulde og i god tro administreret disse love, selv om de var vedtaget mod regeringens stemmer. Og med hensyn til administrationen af den lovgivning, vi taler om her, hører de nødvendige bevillinger altså med efter regeringens opfattelse. Derfor er man kun konsekvent, hvis man drager omsorg for, at disse bevillinger tilvejebringes. Gør en regering ikke det, står vi i den samme situation som i går, og så må vi diskutere ministeransvarlighedsloven og ministrenes pligt til at overholde de forpligtelser, ministre nu engang har.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg medgiver gerne hr. Ole Espersen og andre, at de bevillingsretlige og statsretlige problemer, som er involveret i denne konflikt, er overordentlig interessante. Der er også fortilfælde til det, vi diskuterer her, men jeg ved ikke, hvor dybt man dengang gravede i det bevillingsretlige og forfatningsmæssige. Jeg tænker f.eks. på en situation fra juni 1982, da vi oplevede, at 3 af i alt 6 socialdemokratiske med-

lemmer af Finansudvalget undlod at stemme ved behandlingen af aktstykke nr. 336 angående opstilling af luftværnsraketter i Odense. Socialdemokratiet havde regeringsmagten på det tidspunkt, og aktstykket var fremsat af forsvarsminister Poul Søgaard. Jeg tror, at mange kan huske denne bemærkelsesværdige episode.

Her oplevede vi altså, at 3 ud af 6 socialdemokratiske udvalgsmedlemmer undlod at stemme, og vi kan jo studere dette og andre fortillfælde lidt nærmere, for det er ikke uinteressant. Jeg kan godt se, der er en problemstilling her, det sad jeg også og tænkte over før, og vi vil fortsætte med at overveje situationen, når aktstykket kommer tilbage til Finansudvalget. Man må spørge sig selv, hvad der så sker. Hverken finansministeren, socialministeren eller jeg selv har stemmeret i Finansudvalget. Det har regeringspartierne medlemmer naturligvis, men hvis de måtte beslutte sig til at undlade at stemme, hvad kan man så gøre ved det? Det er jo netop problemstillingen. Men jeg tror nu, at det går nok endda, når man får tænkt sig lige så grundigt om, som jeg mener jeg har haft lejlighed til.

(Kort bemærkning).

Dueoft (CD):

Som repræsentant for et af de partier, der stemte imod loven, men agter at stemme for bevillingen, vil jeg gerne sige til både statsministeren og regeringen, at det er vores opfattelse, at man tager de politiske kampe i forbindelse med selve lovgivningen, men ikke bagefter i forbindelse med den opfølgende bevilling til den lovgivning, som er blevet stemt igennem. Jeg mener, det er urimeligt at tage en dobbeltkamp. Har man tabt det ene sted, må man acceptere, at der er nogle følgevirkninger det andet sted, som det samlede Folketing har ansvar for, og hvis man ikke vil det, må man opgive regeringsansvaret.

Jeg vil i øvrigt sige, at jeg forstod ikke helt regeringens eksempel fra 1982 med Socialdemokratiet. Jeg mener, at det afgørende her må være, hvordan ministrene stemmer, ikke hvordan Venstre og De Konservative stemmer, fordi det er ministrene, der har ansvaret for administrationen. Jeg husker da fra den tid, hvor CD var med i regeringen, at i visse situationer fulgte vore ministre regeringen, mens gruppen

[Duetoft]

undlod at stemme. Det er jo en naturlig ting, at partierne gør noget andet end regeringen, men det interessante lige nu er jo, om regeringen vil leve op til den opfølgning.

Men når nu EF-kampagnen er overstået og det er blevet sommer, vil jeg godt bede statsministeren om at overveje regeringens forhold til Folketinget lidt nærmere. Jeg synes, der har været et par eksempler i årets løb på, at den siddende regering ikke er så venlig over for Folketinget, som den bør være. Jeg husker endnu, da udenrigsministeren efter åbningsdebatten gik ud af denne sal og meddelte journalisterne, at det betød jo ikke noget, at man havde fået en næse af et flertal i Folketinget. En næse fra eller til var ligeegyldig, dem havde man jo så mange af i forvejen. På det tidspunkt havde jeg meget lyst til at få slået fast, at en regering kun kan blive siddende, hvis et flertal i Folketinget accepterer det. Jeg mener faktisk, at udenrigsministeren på det tidspunkt var meget tæt på at få et mistillidsvotum.

Jeg vil også godt sige, at hvis den noget lem-fældige holdning over for Folketinget fortsætter, vil vi ganske vist meget gerne samarbejde med regeringen, men vi vil nok en gang imellem overveje, om de parlamentariske spilleregler ikke er blevet overtrådt. Så jeg vil bede regeringen om at bruge sommerferien til at tænke over, om vi ikke i fællesskab kan skabe et lidt mere fleksibelt forhold mellem regering og Folketing.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Statsministerens indlæg skabte jo ikke større klarhed over tingene. Hvis statsministeren havde lyttet til mit første indlæg – det forlanger jeg ikke – men hvis han havde gjort det, ville han have lagt mærke til, at jeg skelnede meget skarpt mellem, hvordan regeringspartierne og regeringen ville stemme i denne sag.

Så spurgte statsministeren, hvor det står skrevet, at regeringen er forpligtet, og så nævnte statsministeren i øvrigt regeringspartierne. Det står skrevet i ministeransvarlighedsloven, at regeringen er forpligtet til at administrere de love, som Folketinget vedtager, og det er helt ude af enhver proportion at begynde at sammenligne situationen i dag med, at 3 socialdemokratiske folketingsmedlemmer på et eller andet tidspunkt har stemt imod regeringen.

Jeg vil som sagt slet ikke blande mig i, hvordan Venstres og De Konservatives medlemmer af Folketinget stemmer i dag, det er aldeles uinteressant for mig. Men det er rigtignok umådelig interessant, hvordan regeringen stemmer, og jeg håber, at denne debat vil føre til, at regeringen stemmer imod dette beslutningsforslag og dermed bakker op om sin egen ansøgning til Finansudvalget.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg har haft lejlighed til at følge denne sag både under førstebehandlingen her i salen og i Folketingets Socialudvalg, og jeg må sige, at debatten giver mig det indtryk, at det rabler for statsministeren. Jeg er ked af at bruge det udtryk, men statsministerens indlæg giver nærmest indtryk af, at det er ét fedt, om man sidder på regeringsbænkene eller som menigt gruppe-medlem. Det, som gruppens medlemmer gør, passer meget godt med, hvad regeringens medlemmer gør, og det, regeringens medlemmer gør, svarer til det, de andre gør.

Jeg synes, at i et demokrati som vores må der være en afgørende forskel på, hvad den regering, der er sat til at administrere lovgivningen, kan tillade sig, og hvad mere eller mindre tilfældige folketingsmedlemmer i mere eller mindre tilfældige folketingsgrupper rent faktisk gør. Og derfor er det selvfølgelig kun for at vinde tid, at statsministeren finder en historie fra 1982 frem. Der var mange tænkepauser i statsministerens tale.

Jeg tror faktisk, at det klogeste, regeringen kunne gøre nu, var at gå på talerstolen og sige, at man vil overveje situationen! Og jeg vil endnu en gang gentage det spørgsmål, jeg stillede i mit første indlæg: Hvilke af de aktstykker, som fremover kommer fra regeringen, kan vi regne med at regeringen vil stemme for og vil stå bag? Jeg synes, det er et meget fundamentalt spørgsmål, vi har at gøre med her.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Statsministeren har den, synes jeg, hyggelige vane, når der virkelig er problemer, at minde os om, hvad der skete i 1981 og 1982. Det bringer minder om en lysere tid for mange af os, så det skal statsministeren ikke have utak for.

[Ole Espersen]

Men jeg synes nok, at eksemplet haltedede noget. Jeg kan ikke forestille mig, at der i 1982 var tale om, at en regering og regeringspartiet anbefalede at stemme imod en ansøgning i Finansudvalget om en bevilling til opfyldelse af lovmæssige forpligtelser. Jeg går ud fra, at der har været tale om nogle forsvarsbevillinger – måske et led i et forsvarsforlig, det kan jeg ikke erindre – men at ministrene skulle have anbefalet regeringspartiet at stemme imod noget, man havde søgt Finansudvalget om, og selv ville gøre det, kan jeg ikke forestille mig.

Men det er for så vidt også ligegyldigt, for her drejer det sig om, hvad regeringen står for, hvad regeringen ønsker med henblik på opfyldelse af de forpligtelser, der følger af den lov, som regeringen selv har indstillet til stadfæstelse, hvis regeringen skal kunne blive siddende. Og derfor mangler jeg stadig væk svar på de to spørgsmål, jeg stillede, da jeg sidst havde ordet.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg må altså sige til hr. Ole Espersen, at hvis vi nu tænker os, at vi er helt fremme ved snorene, hvad så? I denne sag er det gået sådan til, at regeringen ekspederede et aktstykke til Finansudvalget, som vi burde, for der var vedtaget en lov af et flertal her i salen. Så kommer sagen til behandling her i Folketinget på grund af Fremskridtspartiets initiativ, og det er vi i gang med nu. Jeg går ud fra, at sagen derefter vender tilbage til Finansudvalget, som skal færdigekspedere den.

Så kan man foretage det tankeeksperiment, hvad der ville ske, hvis det nu måtte gå sådan – hr. Bilgrav-Nielsen var inde på denne spændende tankegang – at et flertal i Finansudvalget ikke vil ekspedere sagen eller ikke vil stemme for aktstykket af forskellige politiske grunde. Så etablerer man muligvis noget i retning af en tvangssituation for regeringen – det kan jeg godt se – fordi regeringen naturligvis har accepteret at administrere den lov, som Folketinget har vedtaget, men ikke kan gøre det, hvis det bevillingsretlige ikke er i orden. Jeg synes i og for sig, det ville være lidt kværlantisk eller lidt i retning af chikane, hvis et flertal i Finansudvalget ikke vil stemme et aktstykke hjem, som har et flertal bag sig her i salen, men hvis det sker, kan det godt være, vi må overveje, om ikke regeringspartierne så må gøre det. Ja, så

må vi jo gøre det på den måde, det forfatningsretlige og bevillingsretlige skal jo være i orden.

Jeg synes, det hele virker kunstigt. Vi har været dybt uenige i denne sag, og det har været en ganske ægte, oprigtig uenighed. Der var en stor debat om palæstinenserloven her i salen, og det var tydeligt, at der var to meget forskellige holdninger, men et flertal ville altså have den lov på plads, og den kom på plads. Jeg synes, det ville være logisk, mest anstændigt og mest naturligt, at det samme flertal var til rådighed, når bevillingen skulle stemmes hjem, men vi kan godt komme i den parlamentarisk set lidt komiske og – synes jeg – uværdige situation, at hvis flertallet nægter at leve op til de økonomiske forpligtelser af flertallets egen lov, må vi andre sørge for det. Det vil vi da tænke over i mellemtiden, om det nødvendigvis må blive slutstenen på denne ejendommelige sag. For hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Ole Espersen har jo ret i, at det bevillingsmæssige nødvendigvis må være i orden, ellers kan regeringen jo ikke administrere den lov, regeringen ganske vist har stemt imod.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Når man nu igen har lyttet til statsministeren, er det altså ikke for stærkt sagt – og jeg håber også, det er i nøje overensstemmelse med Tingets forretningsorden – at tilkendegive, at statsministeren tager aldeles overlegent på denne sag, og jeg synes også, at statsministeren den ene gang efter den anden med sine mærkværdige og overlegne bemærkninger direkte udfordrer det samlede Folketing.

Statsministeren ser helt bort fra, at der i øjeblikket ligger en bevillingssag fra et af regeringens medlemmer på Folketingets bord. Det er ikke Folketingets sag, det er regeringens sag, og det må give anledning til megen undren, at det pågældende medlem af regeringen, nemlig socialministeren, der har lagt navn til denne bevillingssag, har meddelt, at hun ikke kan stemme sammen med flertallet i Tinget. Jeg forstår det ikke. Jeg kunne langt, langt bedre have forstået, hvis socialministeren for længst havde tilkendegivet, at hun ikke ønskede at tage del i den form for parlamentarisk arbejde, men hellere ville stå uden for regeringen end at være medlem af en regering, der udfordrer Folketinget på den mærkværdige måde, som

[Risgaard Knudsen]

det her er sket fra statsministerens side. Det ville have affødt respekt om socialministeren ud over det ganske land, men nu udsætter socialministeren sig for det modsatte.

Når jeg ser til højre i salen, fatter jeg heller ikke, at de parlamentariske ledere for de to regeringspartier – hr. Mejdahl Nielsen, hr. Ivar Hansen, hr. Grove, hr. Gammelgaard – ikke har taget skridt til at anmode formanden om at få forhandlingen afbrudt. Det siger jeg også med baggrund i, at det forekommer mig, at der er et og andet, man har behov for at få tjek på i de to regeringspartier. Men når et sådant initiativ ikke er kommet – i hvert fald ikke endnu – så har det måske sin særlige forklaring. Den tanke kan jeg i hvert fald ikke frigøre mig fra.

Men det er regeringens sag, det er ikke Folketingets bevillingssag, vi sidder med, og derfor synes jeg nok, at den måde, statsministeren har ytret sig på, er en direkte udfordring til det samlede Folketing. Og hvordan det samlede Folketing så senere vil tage på det forhold . . .

Første næstformand (Torben Lund):

Jeg gør opmærksom på, at taletiden er opbrugt, hr. Risgaard Knudsen. Og hr. Mejdahl hedder hr. Mejdahl og ikke hr. Mejdahl Nielsen.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

I sit forrige indlæg sagde statsministeren: Lad os nu få det overstået! Det er ikke en ekstraordinær situation, og hvor står det, at vi ikke må gøre sådan, som vi foreslår at gøre nu i dag?

Ja, går den, så går den, vi kan sjakre med tingene, og det gør ikke så meget, om man følger almindelig parlamentarisk skik og parlamentarisk hæderlighed. Det er jo den holdning, der ligger bag statsministerens måde at håndtere sagen på. Og i sit sidste indlæg siger statsministeren så, at vi kan få en komisk og uværdig situation i fremtiden. Nej, hr. statsminister, det, der er galt i dag, er, at regeringen bringer det samlede folkestyre i en uværdig situation. Når en regering ikke kan støtte sit eget forslag til et aktstykke, er det et tegn på, hr. statsminister, at statsministeren ikke forstår og tilsyneladende heller ikke respekterer det, man kan kalde almindelig, hæderlig parlamentarisk opførsel. Det er trist at kunne konstatere det,

og jeg er glad for, at så mange partier i dag har givet udtryk for, at man ikke er enige med statsministeren. Et flertal af partier har jo givet udtryk for her fra talerstolen, at butikken ikke kan køres på den måde, hr. statsminister.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er da glad for, at det er lykkedes her i løbet af debatten at få statsministeren til at erkende, at det er regeringen, der har et problem. Det fremgik jo klart af statsministerens sidste indlæg. Regeringen er nødt til at have det bevillingsmæssige i orden, ellers overskrider regeringen sin kompetence, og det er jo også derfor, at statsministeren nu erkender, at regeringspartierne er nødt til til at stemme for det aktstykke i Finansudvalget.

Men så forstår jeg ikke, hvorfor regeringen ikke også er nødt til at stemme imod Fremskridtspartiets beslutningsforslag her i salen. Beslutningsforslaget vil jo fjerne aktstykket fra Finansudvalget. Hvis Fremskridtspartiet fik flertal for sit beslutningsforslag, havde regeringen sandelig et problem. Så kunne regeringen ikke få bevillingsmæssig dækning på området, og derfor er det en logisk følge af statsministerens erkendelse af, at det er regeringen, der har problemet, at regeringspartierne også er nødt til at stemme imod Fremskridtspartiets beslutningsforslag. Ellers er der ingen logik i, hvad regeringen foretager sig.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil gerne ganske kort gøre opmærksom på, at det ikke er mere end 8 dage siden, at Finansudvalget behandlede en meget alvorlig skrivelse fra statsrevisorerne, som gik ud på, at der nu var baggrund for at indskærpe det bevillingsretlige ansvar.

I den anledning fandt et enigt Finansudvalg anledning til at skrive et brev til finansministeren og til Udvalget for Forretningsordenen, hvor vi pointerer, at det er nødvendigt, at man kan vide klar besked om, at når der oversendes skrivelser, ansøgninger, svar på spørgsmål til f.eks. Finansudvalget, skal man på forhånd kunne være sikker på, at den fulde sandhed om og fulde sammenhæng i bevillingsretlige sager bliver oplyst uopfordret fra udvalgene.

[Bligrav-Nielsen]

Det er på denne baggrund, at jeg i dag har følt det nødvendigt at gøre finansministeren og især statsministeren opmærksom på, at han og regeringen bringer os i Finansudvalget i en helt umulig situation, hvis vi oplever, at man ikke aktivt vil støtte et aktstykke, man selv har fremsendt. Men det forstår jeg at man også vil.

Så jeg takker statsministeren for hans seneste bemærkninger om, at regeringen nu i hvert fald er begyndt at tænke over det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 6 (FP) stemte for, 62 (S, SF, CD og RV) imod; 44 (KF, V og KRF) stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) *Anden behandling af lovforslag nr. L 82:*

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Finansiering af udgifter efter bistandsloven til flygtninge, tilskud til kommunerne vedrørende sociale udgifter til flygtninge).

Af socialministeren (Else Winther Andersen).

(Fremsat 30/10 91. Første behandling 12/11 91. Betænkning 9/4 92).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§ 1, ændringsforslag nr. 1, § 2, således ændret, ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 3 og § 3 i den nye affattelse

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Torben Lund):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) *Anden behandling af lovforslag nr. L 195:*

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Forældrebestyrelser i kommunale daginstitutioner og kommunal dagpleje for børn).

Af socialministeren (Else Winther Andersen).

(Fremsat 22/1 92. Første behandling 30/1 92. Betænkning 2/4 92).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Jytte Andersen (S):

Socialdemokratiet støtter og anbefaler de stillede ændringsforslag, der drejer sig om medarbejderrepræsentation i bestyrelser i kommunale daginstitutioner og om, at forældrebetaling skal besluttes i kommunalbestyrelsen og ikke i den enkelte institution.

Vi synes, det er naturligt, at medarbejdere er medlemmer af bestyrelserne på dagplejeområdet og på institutionsområdet, og det bedste ville efter vores opfattelse have været, hvis vi allerede i dag kunne have sagt, at vi synes, at medarbejdere skal have den samme retsstilling i bestyrelserne, som forældrene har, nemlig have stemmeret. Når vi har det synspunkt, hænger det sammen med, at skal bestyrelsen i de